

ПАУНОВОТО ПЕРО

Китайска приказка

Преди много, много години китайското царство се управлявало от Чангъ Чу Си. Преданието казва, че той бил добър владетел, грижел се за поданиците си, всички го обичали, но имало едно нещастие: Чангъ Чу Си не можел да се смее. Неговите черти на лицето били като вкаменени. Поради тази причина народът на Чангъ Чу Си бил тъжен, макар да живял добре.

Един голъм богаташ на име Зангъ-Тангъ от града Нанкингъ много обичал своя цар. Той обещал, че ще даде голъма награда на онзи, който успее да разсмее царя. Придворният лъкар Пингъ-Понгъ събрал на съвет най-прочутите лъкари на земята, за да се посъветват, как биха могли да разсмее царя, но всички тия мъдри хора не знаели какво да направят.

Тъ решили, че ако оженят царя, той ще се развесели. Намърили най-хубавата жена в цял Китай, направили голъма сватба, но царя си оставал все тъй сериозен.

Като видели, че това не помага, повикали въ столицата разни артисти, играчи на въже, мечкари, факири. Всички бързали със своето изкуство да разсмее владетеля и по този начин да получат обещаната от Зангъ-Тангъ награда. Но никой не успявал въ това. Чертитъ на царя си оставали все така вкаменени.

Много царедворски шутове били уволнени, защото никой не успял да развесели царя. Един от тях бил дебел като буре, когато постъпил на служба при царя, а си отишел слаб като метла.

ШЕГИ И СМЪШКИ

— Азъ въ нашето отдѣление съмъ пръвъ по смѣтане, — хвали се Ваню.

— А пъкъ азъ съмъ пръвъ по география, — казва Стефко.

— Голъма работа! — обаждат се Петко. — Азъ пъкъ пръвъ излизамъ отъ стаята щомъ удари звънецътъ.

либата на поета и запали огънь. Гъстъ димъ се понесе въ гората. Една катерица се задави и почна да киха. Една врана заграчи тревожно:

— Огънь! Пожаръ! Бѣгайте, спасявайте се!

Две гугутки се подплашиха и хвърлиха отъ клонитѣ. Човѣкътъ съ козята брада дигна пушката си и гръмна. Гугутките паднаха простреляни на земята. Човѣкътъ съ козята брада ги опече и изяде. Следъ туй тръгна изъ гората. Цѣлъ день се чуваха гърмежи. Човѣкътъ съ козята брада биеше птички, биеше зайци. Щомъ зърнѣше животно, стреляше по него. Въ цѣлата гора настана тревога.

Още сѣщата нощъ, щомъ човѣкътъ съ козята брада се прибра въ колибата, животни-

Дошли много проповѣдници, които разказвали стари смѣшки отъ преди две хиляди години и нови — съчинени специално за случая, но и това нѣмало успѣхъ, защото царьтъ не се засмивалъ. Той си останалъ все така сериозенъ. А годинитѣ минавали.

Единъ день нѣкой си много беденъ човѣкъ на име Танъ Пуа, узналъ, че царьтъ е винаги тъженъ и че Зангъ Танъ обещалъ награда на онзи, който го развесели.

Той решилъ да разсмее царя и бързо се приготвилъ. Простилъ се съ жената и децата си и тръгналъ на далеченъ пътъ. Съ себе си взелъ едно пауново перо.

Когато стигналъ въ Пекингъ и казалъ за какво е дошелъ, всички придворни и мандарини се изненадали: предъ тяхъ стоялъ простъ и дрипавъ селянинъ. Но въпреки това, тѣ заповѣдали на охранителната гвардия на царя, да отведе Танъ Пуа въ двореца.

Смирено пристѣпилъ Танъ Пуа предъ царя. Въ ржцетѣ си държалъ само пауновото перо.

Царьтъ го погледналъ сериозно и презрително.

Танъ Пуа подигналъ пауновото перце, бързо се приближилъ до царя и започналъ да го гъделичка по шията. Той гъделичкалъ небесното величество. И случило се чудото! Царьтъ започналъ да се смее.

Танъ Пуа продължавалъ да гъделичка, а царьтъ все повече и повече да се смее. Смѣлъ се, смѣлъ, докато се сгърчилъ отъ смѣхъ и падналъ на пода.

Всички царедворци и мандарини били свидетели и гледали очудени простия селякъ Танъ Пуа, какъ размива царя. Следъ това отишли и му честитили наградата. Танъ Пуа билъ смутенъ и щастливъ.

Царьтъ отъ благодарностъ го назначилъ за мандаринъ и пръвъ съветникъ. Въ знакъ на голъмо отличие Танъ Пуа носѣлъ на шапката си пауново перо.

Оттогава всички мандарини въ Китай започнали да носятъ пауново перо на шапките си.

Учителката: Кажй ми, Митко, нѣщо за ябълката!

Ученикътъ: Ябълката е овночно дърво.

Учителката: Какъвъ е плодътъ й?

Ученикътъ: Зависи, ако е неузрѣлъ, той е горчивъ, ако е узрѣлъ по-рано, той е червивъ.

тѣ се събраха на съвѣщение въ гората.

— Трѣбва да е магесникъ! — рече Кума Лиса.

— Азъ мисля, че е знахаръ! — каза Кумчо Вълчо.

— Това е самиятъ дяволъ, братя! — извика една костенурка.

— Никакъвъ дяволъ! — изгруктѣ глиганътъ. — Това е просто единъ ловецъ. Дошелъ е въ гората да бие диви животни. Ей сега ще го схрумкамъ съ кривитѣ си жби!

И глиганътъ се заклати тежко-тежко и хукна презъ гората. Чу се гърмежъ. Глиганътъ изгруктѣ и падна мъртавъ.

— Отивамъ да отмѣстя за приятеля си! — изрѣмжа Баба Меца. Тя се изправи на задните си крака и се заклатушка

ПРОЛѢТЪ ИДЕ

Цвѣти Трънъ се радостно затича при врабчето въ топлия куминъ и зачука: — Птиче Чуруличе, отвори, че нося новини!

— Влизай вжтре!

— Ухъ, че е димливо, но теглото наше се свърши, слънчицето — радиото живо ето що на съмване съобща:

— Казвай де!

— Ахъ, радвай се, сестричко,

— Що съобща?

— Ще чуешъ ей сега.

— Говори!

— Съ две думи то на всички извести, че иде пролѣтътъ.

— Истина ли?

— Бога ми, кълна се, чухъ съ ушитѣ — иде! че каза. Птичкитѣ хукнаха да разнасятъ по роднини тая новина.

— Знаешъ ли?

— Шо?

— Че тя пристигна!

Пролѣтъ иде! Пѣйте! Чуруликъ!

И дори до небесата стига птичи смѣхъ, боричкане и вѣкъ.

— Сбогомъ, Зимо! Тука ще нахлуятъ

по-честити, по-прекрасни дни.

Радвайте се! Пролѣтъ иде! Туй сж нѣй-последни вѣрни новини.

Богданъ Овесянинъ

КАКВО НѢЩО Е ЗДРАВЕТО

Здраве ще рече:

— Да ти се яде хлѣбъ. Да ти се пие вода. Да ти се доспива следъ залѣзъ слънце.

— Сутринъ да ти се става рано и като станешъ, да ти се иска да размахашъ ржце, да изпънешъ гърди, да дишашъ дълбоко и да ти се ходи пръгаво и надалечъ.

Здраве ще рече:

— Да те радва слънцето. Да обичашъ вѣтъра, да се оставяшъ да те брули и да ти се иска да те отнесе съсъ себе си.

— Да ти се срѣща човѣкъ. Да искашъ да му се усмих-

нешъ и да му заговоришъ като на свой, на близъкъ. Да чуешъ и да му кажешъ сладка дума.

— Да ти се пѣе. И дори кога те натѣжи нѣщо, да ти се свирка въ тебъ.

— Да не помислювашъ никому зло и ако те наскърби или обиди нѣкой, да ти стане жалъ за него и да си готовъ да му простишъ.

Здраве ще рече:

— Всичко да те радва и да ти се иска всички да радвашъ.

Д-ръ Вас. Ив. Неновъ

СВОБОДЕНЪ ПАРКЪ ЗА ЖИВОТНИ

Въ южна Африка, въ Трансвалъ, съществува една доста голъма област наречена „Крюгеровъ паркъ“. Тамъ е забранено на ловцитѣ да стрелятъ срещу звѣроветѣ.

Докато въ Африка не бѣха отишли европейцитѣ съ пушки, имало е въ изобилие много диви животни, които сж изчезнали съ появяването на европейската цивилизация. За

да се запазятъ поне частъ отъ тѣзи животни, главно лѣвоветѣ, и извънъ зоологическитѣ градини, решили щото въ една частъ отъ Трансвалъ, край самата граница на Португалска източна Африка, да се провъзгласи истинско животинско царство, въ което нито лѣвъ, нито тигъръ или слонъ да не се страхува за живота си.

нататъкъ. Ала скоро и баба Меца се върна назадъ, защото човѣкътъ съ козята брада я посредна съ куршуми.

— Бѣгайте, спасявайте се, иде! — викаше баба Меца и се скри въ своята хралупа.

Животнитѣ хукнаха да бѣгатъ презъ гората. Презъ цѣлия този день човѣкътъ съ козята брада пакъ стреляше въ гората.

Презъ другата нощъ животнитѣ решиха да се борятъ. Когато човѣкътъ заспа, комаритѣ нахлуваха въ горската колиба и почнаха да го хапятъ. Човѣкътъ съ козята брада се събуди, запали огънь и комаритѣ се разбѣгаха отъ гѣстия пушекъ.

Тогазъ къмъ колибата потеглиха мравкитѣ. Тѣ пропѣ-

чѣха подъ вратата, запълзѣха по леглото, пѣхнаха се въ дрехитѣ на човѣка съ козята брада и почнаха да го хапятъ. Тѣ го нападаха отъ всички страни, хапѣха го, плюеха го и той, като не можеше да се бори съ малкитѣ многобройни врагове, побѣгна навънъ. Ала тукъ чакаха пчелитѣ и оситѣ и щомъ човѣкътъ съ козята брада се подаде, тѣ се спуснаха върху му и взеха да го жиятъ.

Човѣкътъ съ козята брада търти презъ гората. Тукъ пъкъ чакаха мечкитѣ, лисицитѣ, вълцитѣ, глиганитѣ и всички други животни и се нахвърлиха върху му. Човѣкътъ съ козята брада побѣгна отъ гората.

ВЕЛИКИ ОТКРИВАТЕЛИ

Елиасъ Хове

Елиасъ Хове е роденъ презъ 1819 година въ гр. Бостонъ, Америка, а е умрѣлъ презъ 1867 година.

Той билъ синъ на беденъ воденичаръ. Понеже баща му не е ималъ възможностъ да го учи, далъ го на занаятъ — механикъ. По-късно, когато порасналъ, оженилъ се за шивачка. Като гледалъ какъ мъчно се шие, решилъ да измисли нѣкаква машина, която да улеснява работата при шиенето.

Следъ голъми мъки и усилия, на 14 юний 1844 година той поканилъ жителитѣ на гр. Бостонъ да видятъ неговото откритие.

Но понеже Хове билъ беденъ и нѣмалъ възможностъ да произвежда измисленитѣ отъ него машини, продалъ на нищожна цена изобретението си на единъ хитъръ и предприемчивъ американецъ, пътуващъ артистъ, на име Исакъ Зингеръ. Той отъ своя страна се нарекълъ откривателъ на тази машина, направилъ ѝ голъма реклама и скоро забогатѣлъ. А Хове живѣлъ и умрѣлъ въ голъма бедностъ, но неговата машина днесъ пѣе по цѣлия свѣтъ.

ДОВРЕ ДОШЛИ

По поляни и гори пѣе Врабчо отъ зори. Пѣе, вика, църцори, на съседни говори: Цвѣтна пролѣтъ отъ къмъ югъ е тръгнала, иде тукъ. Носи слънце и храна, пѣсни, радостъ и цвѣта въ наша хубава страна. И обнова по свѣта... Щомъ пристигне пръвъ ржка ще ѝ стисна и река: Пролѣтъ мила, пролѣтъ хей, добре дошла и здравей.

Ц. Н. Цанковъ

слънчево и спокойно. Пеперуди хвъркаха надъ цвѣтитѣ птички пѣха въ клонитѣ, баба Меца се кпѣше въ рѣката. Ежко пакъ четѣше баснитѣ на Езопа. А следъ два дни пристигна и поета. Той легна въ тревата и пакъ почна да съподсвирква съ коса:

— Кесче, тука ли си?
— Тука съмъ.
— Добре ли си?
— Добре съмъ, ала преживѣхъ една тревога.

— Каква тревога?

Косътъ му разправи за човѣка съ козята брада. Поетътъ влѣзе въ своята колиба, въ перото и написа тази приказка за малкитѣ деца.

Христо Миндовъ